

अथशचीदुःखशोकार्ताभर्तृदर्शनलालसानहुषभयगृहीताबृहस्पतिमुपागच्छत्सचतामत्युद्विग्नादृष्ट्वैवध्यानं प्रविश्य भर्तृकार्यतत्परां ज्ञात्वा बृहस्पतिरुवाचा
 नेनैव व्रतेन तपसा चान्विता देवीं वरदामुपश्रुतिमाह्वय तदा सा ते इन्द्रं दर्शयिष्यतीति साथमहानियमस्थिता देवीं वरदामुपश्रुतिमंत्रैराह्वयति सोपश्रुतिः शचीस
 मीपमगादुवाच चैनामियमस्मीति त्वया हूतोपस्थिता किं ते प्रियं करवाणीति तामूर्ध्ना प्रणम्योवाच शची भगवत्यर्हसि मे भर्तारं दर्शयितुं त्वं सत्याकृता चेति सैनां
 मानसं सरोनयत्तत्रेन्द्रं विसर्गं थिगतमदर्शयत् ॥ ४८ ॥ तामथ पत्नीं रुशांग्लानां चेंद्रोदृष्ट्वा चितयां बभूव अहो मम दुःखमिदमुपगतं नष्टं हि मामियमन्वि
 ष्यत्यत्यभ्यगमदुःखार्तेति तामिन्द्र उवाच कथं वर्तयसीति सा तमुवाच नहुषो मामाह्वयति पत्नीं कर्तुं कालश्चास्य मया कृत इति तामिन्द्र उवाच गच्छ नहुषस्त्वया
 वाच्योऽपूर्वेण मामृषियुक्तेन यानेन त्वमधिरूढ उद्वहस्वेति ॥ इन्द्रस्य महांति वाहनानि संति मनः प्रियाण्यधिरूढानि मया त्वमन्येनोपयातुमर्हसीति सैव मुक्ता हृष्टा
 जगामेंद्रोपि विसर्गं थिमेवाविवेश भूयः ॥ ४९ ॥ अथेंद्राणीमभ्यागतां दृष्ट्वा तामुवाच नहुषः पूर्णः सकाल इति तं शच्यब्रवीच्छक्रेण यथोक्तं समहर्षियुक्तं वा
 हनमधिरूढः शचीसमीपमुपागच्छत् ॥ ५० ॥ अथ मैत्रावरुणिः कुंभयोनि रगस्य ऋषिवरो महर्षीन्धिकृक्रियमाणांस्तान्नहुषेणापश्यत्पद्भ्यां च तमस्पृशत्
 तः स नहुषमब्रवीदकार्यप्रवृत्तपापपतस्वमहींसर्पो भवयावद्धूमिर्गिरयश्च तिष्ठेयुस्तावदितिसमहर्षिवाक्यसमकालमेव तस्माद्यानादवापतत् ॥ ५१ ॥ अ
 थानिन्द्रं पुनस्त्रैलोक्यमभवत्ततो देवाः ऋषयश्च भगवंतं विष्णुं शरणमिन्द्रार्थं भिजग्मुरुचुश्चैनं भगवन्निद्रं ब्रह्महत्याभिभूतं त्रातुमर्हसीति ततः स वरदस्तानब्रवीदश्व
 मेधं यज्ञं वैष्णवं शक्रो भियजतां ततः स्वस्थानं प्राप्स्यतीति ततो देवाः ऋषयश्चेंद्रनापश्यत्यदा तदा शचीमूचुर्गच्छसु भगेंद्रमानयस्वेति सा पुनस्तत्सरः समभ्यग
 च्छदिन्द्रश्च तस्मात्सरसः प्रत्युत्थाय बृहस्पतिमभिजगाम बृहस्पतिश्चाश्वमेधं महाक्रतुं शक्राया हरत् तत्र रुष्णसारंगं मेध्यमश्वमुत्सृज्य वाहनं तमेव कृत्वा इन्द्रं मरु
 त्यति बृहस्पतिः स्वस्थानं प्रापयामास ॥ ५२ ॥